

Laatste nieuwsbijlage bij Voortschrijdende Inzichten nummer 19, juni 2008

Bij het ter perse gaan van dit nummer werd bekend dat de Amerikaanse acteur Charlton Heston op 5 april 2008 is overleden. Voortschrijdende Inzichten besteedt in dit nummer (toevallig?) ook heel kort aandacht aan deze acteur. Wie de moeite heeft genomen om de artikelen over de dood van Heston heeft gelezen, ziet een aantal terugkerende elementen. Zo zijn er kritische opmerkingen over zijn acteertalent. Zo is er (ironisch) sprake van zijn 'marmere fysiek en vlakke mimiek' (NRC) en de columnist Frits Abrahams spreekt in dezelfde krant van 'een stuk hardhout dat moeizaam had leren praten'. Nu zullen wij de laatste zijn om Heston te waarderen om zijn substiele en intelligente acteerpresetaties. Hij kende meestal slechts twee standen: ferm in de verte staren en gekweld kijken. Maar om hem nu af te branden zoals Rex Harrison dat deed gaat ons toch wel te ver: 'Charlton Heston is goed in het uitbeelden van arrogantie en ambitie. Maar dan op dezelfde manier als een dwerg goed is in klein-zijn'.

Het lijkt ons beter om Heston te waarderen in de tijdgeest van de vijftiger jaren, toen het publiek nog heroïsche karakters wilde zien. Terecht omschreef zijn familie Heston na zijn overlijden als 'larger than life'. Bewonderenswaardig is bovendien dat Heston in de keuze van zijn films nooit éénkenning is geweest. Daar hebben we dan geluk mee gehad. Daarom was hij was ook te zien in magistrale films als *Touch of evil* (1958) van Orson Welles en *Soylent Green* (1973) van Richard Fleischer.

Heston verschoof in zijn leven in politieke zin van de linker- naar de rechterkant. Heston was in zijn nadagen bovendien voorzitter van de National Rifle Association; iets waarvoor hij veel bekritiseerd is. En eerlijk gezegd vermoeden wij dat niet veel van onze lezers lid zijn van de NRA (maar omgekeerd zullen ook niet veel leden van de NRA geabonneerd zijn op Voortschrijdende Inzichten). Al met al een jammerlijke zaak; Heston is dan ook nooit een persoonlijke vriend van ons geworden.

Hij is terecht omschreven als één van de laatste uit de generatie klassieke, Amerikaanse filmacteurs uit de jaren na de Tweede Wereldoorlog. Daarvan zijn er inmiddels niet veel meer over. Kirk Douglas (*Lust for Life*, 1956; *Gunfight at the O.K. Corral*, 1957; *Paths of Glory*, 1957; *Spartacus*, 1960) is eigenlijk nog de enige.

